

DE AVONDBODE.

ABONNEMENT

AAR HET JAAR VAN HET RECHT.

Warmeestraat, N°. 200.

Bij alle Boekhandelaars en Postkantoren van het Rijk.

Brieven, Gelden, enz., moeten franco worden ingezonden.

ALGEMEEN NIEUWSBLAD

PRIJZEN

VOOR 3 MAANDEN.

te Amsterdam.....

en Buitenland franco.....

Advertentien.

ZEVEN REGELS of minder.....

Elken regel meer.....

ZEGEL voor elke advertentie en herhaling.....

voor Staatkunde, Handel, Nijverheid, Landbouw, Kunsten en Wetenschappen.

Uit hoofde van den Hemelvaartsdag, zal er Donderdag, den 9 Mei, geene Courant worden uitgegeven.

NEDERLAND.

AMSTERDAM 7 Mei. Door Z. M. is de heer Mogge Mulman, president der Nederlandsche bank, benoemd tot ridder der Orde van den Nederlandschen Leeuw.

Men verneemt, dat het merendeel van de lotelingen van 1839, dadelijk na hunne aankomst bij de depôts hunner afdeelingen, in het genot zijn gesteld van een verlof voor den tijd van 6 maanden, en dien ten gevolge naar hunne haardsteden teruggekeerd.

Z. M. heeft aan Raja Kali Krishna Bahadur, die Hoogstendzelven eene Bengaalsche vertaling der Engelsche fabelen van Gay heeft aangeboden, eene gouden medaille van de tweede grootte toegekend.

Aan den gepensioneerden majoor B. H. van Hopbergen, is, buiten bezwaar der schatkist, de rang van luitenant-kolonel verleend.

Dezer dagen zijn benoemd: tot poldermeester van den Binnen-, Buiten- en Overdiepschen polder, gelegen onder de jurisdictie van Wasijk en Raamsdonk (Noord-Brabant), M. A. Bink; tot beemraad van den polder Uppel, Zand- wijk en Oudendoorn, onder Almkerk (Noord-Brabant), A. de Jong Gz.; in den polder Oosterwolde (Gelderland): tot gedeputeerde uit Elburg, K. van der Maasen; tot beemraad uit Elburg, R. Spuykerboer; tot gedeputeerde uit Oosterwolde, E. Heijmans Kzn; tot beemraden uit Oosterwolde, J. van de Stouw, W. Labots, E. uit de Boogaard; tot hoogheemraden in het dijkscollégie van het land van Arkel, beneden de Zouwe (Zuid-Holland), G. C. van Appeltère, C. de Gijsselaar, J. de Kuiper en P. van Maaswaal; tot hoogheemraad van Delfland, jonkheer mr. W. Quarles van Ufford; tot hoogheemraad in het dijkscollégie van den Alblasserwaard (Zuid-Holland), E. Vonk; tot secretaris der polders onder Abcoude, Proostdij en Aasdom (Utrecht), J. J. van Voorthuysen.

Gisteren aanvaardde de heer Johannes Bosscha, Phil. Theor. Mag. Litt. Hum. Doct., ridder der orde van den Nederlandschen Leeuw, lid van het Koninklijk Nederlandsch Instituut, enz., het Hoogleeraarschap in de Geschiedenis, Welsprekendheid, Oudheden, Grieksche en Latijnsche talen, aan het Athenaeum dezer stad, met het houden eener plegtige redevoering: *Over het noodzakelijk Verband tusschen de beoefening der Geschiedenis en die der Letteren.*

De heer J. D. Zocher, Architect, lid van het Koninklijk Nederlandsch Instituut en van de Academie van Beeldende Kunsten alhier, is door het Koninklijk Britsch Instituut van Architectuur tot deszelfs medelid verkozen.

Aan de heeren Dolman en Zonen, te Gouda, is de vernieuwing van het beroemde orgel in de Grootte of St. Jans kerk door de kerkvoogden bij de Nederduitsche Hervormde Gemeente aldaar aanbesteed geworden, met toevoeging van den heer D. van Vreumingen, organist in de Lutherse kerk in genoemde stad.

Met leedwezen verneemt men, dat zich ook in de provincie Groningen, sporen van longziekte onder het rundervee hebben vertoond.

Den 5 dezer is de stoomboot *Giraffe* van Londen te Rotterdam gearriveerd des morgens ten 6½ ure, dus na eene reis van minder dan 24 uren.

Te Oud-Alblas is Vrijdag 11., des namiddags omstreeks 3 ure, wederom brand ontstaan in eene schuur, staande aan de noordzijde, en toedehorende aan den zelfden eigenaar, van wien den 21 April een huis en behoorende aan de zuidzijde afbrandden. Maar ditmaal werd de brand gescheurd aan de zuidzijde afbrandden. Maar ditmaal werd de brand gescheurd aan de zuidzijde afbrandden. Maar ditmaal werd de brand gescheurd aan de zuidzijde afbrandden.

Den 5 dezer ontstond er brand aan den straatweg tusschen Hilversum en Soestdijk, nabij het Tolhek, waardoor twee huizen tot op den grond zijn afgebrand, een van welke door eenen timmerman werd bewoond. De aangebrachte hulp heeft den verderen voortgang belet, terwijl er geene andere ongelukken bij hebben plaats gehad.

Den 2 dezer is te Apeldoorn, door Z. Exc. den gouverneur van Gelderland, de eerste steen der nieuwe kerk aldaar gelegd, tot welks opbouw

Z. M. de Koning, uit Hoogstdezelfs bijzondere kas, eene niet onaanzienlijke som heeft verstrekt.

's GRAVENHAGE 6 Mei. H.H. K.K. H.H. de prinses van Oranje, vergezeld van Hoogstdezelfs op dit oogenblik in deze residentie aanwezige kinderen prins Alexander en prinses Sophia, benevens prins en prinses Frederik der Nederlanden, prinses Albert en Hoogstderzelver dochter prinses Charlotta, hebben heden de keruis bezocht, en bij sommige kramers onderscheidene koopjes gedaan.

Tot essaijeur bij het kantoor van waarborg der gouden en zilveren werken te 's Gravenhage, is, onder genot der thans daaraan verbonden essai-toetsloonen, benoemd de heer Reijer van der Voort, thans commies-stempelaar op het waarborgkantoor van Schoonhoven.

Te Bostel in Noord-Brabant wil men weten, dat de afdeeling der grenadiers nog in den hoop dezer maand welligt, na den afloop der inspectie door den generaal van Geen, naar 's Gravenhage zal terugkeeren.

In deze residentie is heden gearriveerd, de heer van Maxey, chargé d'affaires van de Vereenigde Staten van Noord-America in België.

Voor het Provinciaal Gerechtshof van Holland, 1ste Kamer, zijn heden door de heeren procureurs Smolek en Clant conclusien genomen, in de bij appel bij dit Hof aanhangig gemaakte zaak van den heer Beukman, contra Z. Exc. den staatsraad gouverneur van Noord-Holland. De pleidooijen daaromtrent zijn bepaald op Maandag den 27 dezer.

's HERTOGENBOSCH 6 Mei. Woensdag hebben de leden der sociëteit *Amicitia* binnen deze stad, het Jubilé of het vijftigjarig bestaan van deze sociëteit door eenen vrienden-maaltijd gevierd. De zaal was ten dien einde zeer fraai met draperien en andere versiersels, waaronder een aantal chronogenen en verzen, behangen, die alle toepasselijk waren zoo op het feest als op de twee jubilarissen, de heeren Mr. L. W. van der Horst, oud president van de regthank, en voormaals lid van het hof van Brabant, en jonkheer P. E. de la Court, lid van de tweede kamer der staten generaal en voormaals laudroost en ontvanger generaal dezer provincie, die de Sociëteit mede hebben opgericht.

BREDA 6 Mei. Onze stadgenoot, de verdienstelijke kunstwerker en graveur Andries Melort heeft Z. K. H. den grootvorst troonopvolger van Rusland, in het hoofdkwartier te Tilburg, een fraai gestipt horologie-glas aangeboden, voorstellende den grooten Czaar Peter, in krijgsmansrusting. Z. K. H. heeft niet slechts bij deze aan den heer Melort een groot bedrag aan nederigen kunstenaar doen bedanken en zijne hooge tevredenheid over dien arbeid betuigen, maar hem daarenboven een vorstelijk blijk doen uitreiken van zijne belangstelling en aanmoediging der Easije kunsten.

Part. Corresp. BRUSSEL 6 Mei. Het ontwerp van wet, dezer dagen aan de Kamers voorgedragen, tot vaststelling van beschermende bepalingen, ten aanzien der Fransche en Poolse officieren, die vroeger in ons leger waren opgenomen, verwekt bij onze militairen een levendig oogenoegen. Steeds heeft men zich alhier beklaagd over de aan vreemde officieren verleende voorregten, en men ziet er nu weder eene groote onregtvaardigheid in, dat, terwijl een groot aantal onzer krijgslieden eerkang hun ontslag zullen erlangen, ten opzichte van vreemdelingen daarop eene uitzondering zal worden gemaakt. Men verwacht ook, dat dit ontwerp eenen hevigen tegenstand in de Kamer der Afgevaardigden zal ontmoeten.

Morgen zal het licht zien eene brochure over de vrijheid van de Schelde, in verband met den landbouw, de nijverheid en den handel, waaraan men meent, dat het Gouvernement niet vreemd is, en waarvan de strekking voornamelijk is, om de jongst omtrent dit onderwerp voorgedragen wet, tot terug betaling van den tol op genoemde rivier, algemeen ingang te doen vinden.

Door eene goedgunstige hand zie ik mij in staat gesteld, om u van dit vlugschrift, hetwelk bestend schijnt, om eenen levendigen indruk alhier te weeg te brengen, eenige uitreksels mede te deelen.

Uit dit werkje blijkt, onder anderen, dat de uitvoer der Belgische producten in de laatste jaren de volgende uitkomsten heeft opgeleverd:

Jaren.	Oever Land.	Ter Zee.	Totaal.
1831	74.431.759 frs.	22.123.515 frs.	96.555.274 frs.
1832	93.708.786	17.485.596	111.194.382
1833	79.978.406	23.834.711	103.813.117
1834	79.393.908	39.147.009	118.540.917
1835	93.542.632	41.495.063	135.037.695
1836	91.975.665	52.836.467	144.812.132

De schrijver, na met klem van redenen het hooge belang te hebben aangegeven, dat België bij de welvaart van Antwerpen heeft, en de bronnen van nationalen rijkdom te hebben ontwikkeld, welke uit eene onbelemmerde vaart op de Schelde voor geheel België moeten voortvloeijen, besluit op de volgende wijze:

Door den tol ten zijnen laste te nemen, zoo als de billijkheid en het algemeen belang vorderen, verzekert de staat zich eene overvloedige vergoeding, welke onder twintig verschillende vormen in de openbare schatkist zal terugkomen. Telken male, wanneer het eene begunstiging van de ontwikkeling des handels geldt, gronden de gouvernementen hunne maatregelen nimmer op het zuiver revenu, of op den globalen last, die daarvan het gevolg kan zijn.

Daar voorbeelden altijd meer afdoen, dan argumenten, kan men bij deze gelegenheid in het geheugen terugbrengen, wat in Engeland gebeurt, alwaar aan den Koning van Hannover eene som van 12 miljoen francs wordt aangeboden, tot afkoop voor de Engelsche schepen van den tol op de monden der Elve. Deze tol bedraagt ongeveer 90 centimes per coltis; het gemiddelde getal der Engelsche schepen, die daaraan jaarlijks zijn onderworpen, is acht honderd; en het bedrag van het door deze te voldoen regt, beloopt zeven tot acht honderd duizend francs. Het is voorzeker een zeer gering deel van de onmetelijke Engelsche marine, die daarbij belang heeft; het is ook een niet zware last, in vergelijking van de waarde der te vervoeren koopwaren, en desmettenin onderhandelt het Britsche gouvernement tot definitieven afkoop van dit regt; het biedt daarvoor eene aanzienlijke som aan, zonder eenige hoop op geldelijke schadeelloosstelling.

Indien Engeland aldus handelt ten opzichte van het gedeelte zijner marine, dat met eene vreemde haven handel drijft, wat behoort men dan in België te doen, alwaar de groote slagader van den handel en de geheele scheepvaart bedreigd worden, de een door eene quasi-sluiting, de andere door eenen geheel en ondergang?

Het is insgelijks om deze enkele beweegredenen, namelijk het voordeel, hetwelk de handel daarvan kan trekken, dat Groot-Brittannië de zoo kostbare dienst van het overbrengen der Indische depêches langs de Rooze Zee, niet heeft afgeleerd.

Het is met hetzelfde doel, dat Frankrijk niet groote kosten regelmatige correspondenten, door middel van stoombooten, met al de voornaamste havens der Middellandsche zee heeft tot stand gebracht. Ter naauwernood dekt deze staat het derde van zijne uitgaven, en desmettenin verbeugt hij zich meer en meer in de verwezenlijking dier groote gedachte.

Zeer onlangs nog hebben Pruisen en Holland, door het opgeven van het grootste deel der octrooijen op den Rijn, opofferingen gedaan, die bij den eersten opslag zonder vergoeding zouden kunnen schijnen; doch deze moedigheden weten, dat de handel ruim de gunsten terug geeft, welke men hem verleent. Den handel op die wijze te begunstigen, is inderdaad zijne kapitalen op hooge interessen nitzetten; het is werken voor de toekomst; het is de algemene welvaart bevestigen, en dezelve, op honderdmaal hechtere grondvesten te doen berusten, dan op de zoodanige, welke op voorregten en beperkingen steunen. — Laat ons hopen, dat deze voorbeelden voor ons niet zullen verloren gaan.

Indien het bovengestelde waar is, valt er overigens nog op te merken, dat in het onderhavige geval, er zelfs geene opoffering voor de schatkist zal bestaan, maar dat er ten hoogste kwestie zal zijn van een door dezelve te doen voorschot. Zoo de schatkist voor de scheepvaart betaalt, zal de scheepvaart haar terug betalen, door de voldoening der tonne- en loodsgelden, en van alle zoo bij den in- en uitvoer, als bij den doortocht der koopwaren bepaalde regten. De hoegroothed van den tol, in verband met de waarde der in- en uit-te voeren handel artikelen, kan op ongeveer een vijfde pereent, (twintig centimes per honderd francs) berekend worden. Dit is zelfs nog minder dan het gemiddelde bedrag der regten op den doortocht.

MENSENLEVEN.

DE KLUIZENAAR.

Op twaalf mijlen afstands van Catania, tusschen de stad en den Etna, vindt men eene eenzame plek, waar slechts eenige wilde olijven groeijen; de reizigers, die den berg bezoeken, vermijden deze plaats. Gewoonlijk nemen zij, die de kruin des volkaans willen beklimmen, hunnen weg over Nicolosi. In de eerste dagen der lente van het jaar 1812 bewoonde een kluisenaar dit woeste gedeelte des bergs. Het was een man van omstreeks 32 jaren; maar de rimpels op zijn voorhoofd en zijne reeds vergrijste haren getuigden van den rouw zijner ziel.

Deze kluisenaar was slechts aan eenige herders bekend, wier schapen naar den kant der rotsen, waar de grot van signor PAOLO gelegen was, verdwaald waren; hij had zich eens bij vergissing zijnen naam laten ontvallen, welken de herders getrouwd in hun geheugen hadden geprent. Geen hunner had ooit zijne cel betreden, en geen hunner zoude het hebben durven wagen. Zij twijfelden niet, of er schuilde iets bovennatuurlijks in deze geheimzinnige grot.

Zij was diep, en had slechts eenen engen ingang, die door eene zware eikenhouten deur, welke PAOLO zelf had vervaardigd, gesloten was; eene enkele getraliede opening verschafte licht en lucht aan dit onderaardsche verblijf. Alle nachten blonk een helder licht door deze traliën, en hoorde men een eenzoonig gezang, zoo als hij de lijkeplegtigheden plaats grijpt; zelfs meende men meer dan ééne stem te kunnen onderscheiden. Gedurende den dag plantte de kluisenaar eenige groenten in de nabijheid der grot. Hij onderhield overigens, volgens het zeggen der herders, zijn leven met wortels en wilde vruchten.

Reeds twee uren was de zonneschijf in de kim gedoken, de nacht was koud, de stilte akelig, en de volkaan rustte. Eene stem zong in de grot; het was die des kluisenaars; hij was voor zijne kagchel gezeten; een wolf, die hij getemd had, sliep aan zijne zijde, en voor hem stond een lessenaar, op welken een groot Latijnsch boek geleegen was. Bij het eindigen van iederen psalm, draaide hij ééne der zeven lampen, welke in eene nis van den muur brandden,

uit. Deze man was zo, tans geen boeteling; de helderheid en kalme van zijn gelaat en de plegtige uitdrukking zijner stem deden eene ziel kennen, aan geenerhande wroegingen ter proef. Hij was treurig, maar zijne droefheid droeg de blijken eener gemeenschap met God.

Op den avond, van welken wij spreken, begon hij zijne gezangen, toen men voor den eersten keer sinds zijn verblijf aldaar, en dat was reeds sinds vele jaren, aan de deur klopte. De wolf ontwaakte en spitte de ooren. PAOLO legde hem aan eenen ketting achter in de grot vast, greep vervolgens eene der lampen van voor het Madonna-beeld, en ging naar de deur. Men klopte op nieuw met harder slagen.

«Bij het heil uwer ziel, doe open,» riep eene stem, «wij worden vervolgd!...»

De deur werd geopend; twee mannen ijlden de grot binnen, welke PAOLO dadelijk achter hen sloot. Een der vreemdelingen, de jongste, was dermate ontsteld, dat hij zich op een bed van drooge bladeren, hetwelk zich in eenen donkeren hoek bevond, nederwierp; de ander zette zich bij de kagchel. PAOLO deed hem een paar vragen, op welke hij slechts een ontvankelijk antwoord gaf. Deze man scheen omstreeks vijf en dertig jaren oud; hij was van eene groote gestalte; zijn schijnscie blik bleef nooit op hetzelfde punt gevestigd; zijne kleeding kondigde eenen rijkdom aan, die reeds met de armoede worstelde. Hij droeg eenen overjas, van sijn laken, maar geheel versleten; om zijnen hals hing een gouden ketting, maar zijne laarzen waren gescheurd; zijn mantel, aan den kraag met goud gestikt, scheen aan eenen officier te hebben toebehoord.

«Gij zijt dan aangerand?» vroeg PAOLO. «Wie toch heeft u kunnen belezen, om zoo laat den berg te bezoeken?»

«Schelmische gidsen,» antwoordde de vreemdeling. «Morgen keeren wij naar de stad terug.»

«Naar Catania?»

«Daar of elders....»

Dit wrevelige antwoord verwonderde PAOLO; hij wierp op den vreemdeling een' dier vorschende blikken, die tot in de ziel doordringen. Deze echter behield al zijne koelbloedigheid. Op dezen oogenblik vlamt de kagchel op, en de kluisenaar kon de gelaatstreken van zijnen gast onderscheiden. Toen deed hij hem de volgende vraag:

«Zijt gij een Florentijner?»

«Neen,» zeide de reiziger.

«Gij zijt evenwel uit Toscane, want gij hebt de gelaatsnede en de uitdrukking der Toscaners.»

«Ik ben nogtans uit Milaan,» antwoordde de vreemdeling.

«Hij bedriegt mij,» dacht de kluisenaar.

Het gesprek werd nu gebracht op den oorlog, de overwinningen en de hinderpalen, welke de Keizer ondervond; ook over de gevangenschap des Heiligen Vaders spraken zij; vervolgens over minder gewichtige zaken, en eindelijk over ééne, welke den vreemdeling hinderde. De kluisenaar sprak over de hooge kringen in Florence, als een man, die dezelve dikwerf bezocht had. De vreemdeling wendde daaromtrent zijne onkunde voor, uit lange afwezigheid gesproken.

«Als dat zoo is,» hernam PAOLO, «zult gij gaarne zekere beruchte gevallen, welke zes jaren, in eenzaamheid doorgebracht, niet uit mijn geheugen hebben gewischt, willen hooren. Gij kent voorzeker, onder anderen, de geschiedenis van den graaf DEL CORSO niet?»

«Volstrekt niet,» antwoordde de vreemdeling.

«Zoo hoor dezelve,» zeide de kluisenaar:

«LEOPOLD DEL CORSO bewoonde Florence, en trad op zijn drie en twintigste jaar aldaar in den echt. IRMA, zoo heette zijne gade, had hem de voorkeur gegeven boven twee Fransche generaals, en om hem den eersten kamerheer des Keizers en de rijkste partijen van Europa versmaad. Ook was LEOPOLD trouwloos op zijne gemalin dan NAPOLEON op zijnen adel. Zij beoonden een heerlijk paleis nabij den Arno, en hadden eene villa nabij de Pozzo Imperiale. Wanneer het Florentijnsche volk hen zag zag voorbijgaan, zegende het hen, als twee door God beminde engelen.»

In den loop des winters van 1806 kwijnde de gezondheid der gravin DEL CORSO zichtbaar; een geheime worm vertoerde de verblindende bloem dezer schoonheid. De graaf stelde eene reis voor, zij weigerde, hij verfraaide de villa met Oostersche pracht, zij wilde het paleis in de stad niet verlaten. Helaas! treurige dagen werden er gesleten. Nooit knaagde de jammer aan een menschelijk hart met zulk eene aanhoudendheid, als de ongerustheid aan dat van LEOPOLD. IRMA beantwoordde zoo groot eene smart met eene twijfelende hardnekkigheid.

Op welke wijze het recht ook voldaan worde, het is immers altijd het land, dat eindelijk met te betalen? De handel kan onder het gewicht van eenen slecht geregelden last benadeeld, belemmerd, ja zelfs te gronde gerigt worden, maar zoolang hij denzelfden voldoet, wordt hem dezelve terug betaald; de last voegt zich bij den prijs der grondstof, welke de nijverheid gebruikt, en vermindert tevens den invloed van de mededinging. Zij vermeerdert met eene gelijke som de waarde van het verbruik.

Alles loest zich dus ten slotte op in eene kwestie van omslag, en het schijnt voldoende bewezen, dat in het staatkundig recht de tol op de Schelde ten laste van de gemeenschap moet komen, daar dezelve eene der bezwarende gevolgen is van het transactioneel tractaat, dat de voorwaarden van scheiding voor Holland en België heeft geregeld.

De billijkheid wil overigens, dat de scheepvaart onbelemmerd zij en blijve. Het belang van den handel en de nijverheid vorderen dit eenstemmig, als onmisbare voorwaarde tot ontwikkeling hunner welvaart.

BRUSSEL 6 Mei. De *Précurseur* zegt, dat, naar het schijnt, de Pruisische troepen zich van onze grenzen terugtrekken. Althans zoude het 8ste escadron huzaren, hetwelk te Duken geconcentreerd was, den 27 der vorige maand zich naar Düsseldorf begeben hebben.

Eerlang zal aan een groot aantal manschappen van de drie divisien infanterie en de voorhoede brigade van ons leger verlof worden verleend. Naar men wil, zou dit nog vóór den 15 dezer geschieden.

Dezen middag zal de Kamer van Afgevaardigden eene openbare zitting houden tot het aanhooren van de rapporten over de jongst voorgedragen wetten: de beraadslagingen daarover zullen morgen eenen aanvang nemen.

FRANKRIJK.

PARIS 5 Mei. De voortdurende moeilijkheden, welke de zamenstelling van een definitief ministerie nog steeds blijft ondervinden, en waarvan de voornaamste reden in het gebrek van eene afdoende meerderheid aan de eene of andere zijde in de Kamer der Afgevaardigden moet gezocht worden, beginnen aan de vrienden der bestaande orde van zaken ernstige bezorgdheid voor de toekomst in te boezemen.

Geen echter laat zich daarover in heviger bewoordingen uit, dan de bekende staatkundige schrijver Fonfrède, wiens gehechtheid aan Lodewijk Philips niet twijfelachtig kan zijn, en die, bij gelegenheid van den naamdag des Konings, in den *Courrier de Bordeaux* een artikel heeft doen plaatsen, waarin, onder anderen, de volgende in zijnen mond merkwaardige zinspelen voorkomen:

« In 1830 heeft Frankrijk lichtvaardig eene regtmatige, doch onvoorzijsige omwenteling bewerkt; eene omwenteling, die plotseling een onbekwaam bestuur vernietigde, zonder echter de middelen, te hebben voorhanden, om hetzelve te vervangen. De Voorzienigheid had medelijden met onze mislagingen; in hare goedertierenheid schonk zij ons eenen Koning, om de natie voor zich zelve te bewaren. Maar de middelstand achtte zich zelve Koning, omdat hij eene kroon verbroken had; de nieuwe troon scheen aan dien stand eene overweldiging zijner rechten toe.... »

« Deze sophistische begoocheling van den revolutionairen hoogmoed heeft hare vruchten gedragen.... Toen gij het oproer niet meer vreesdet, hebt gij de kroon niet meer geteld. Nadat de Koning van de sluipvoordenaars bevrijd was, hebt gij u op het vermoeden van het Koningschap toegelegd. En gij hebt hetzelve gesmoord, omgebracht, te gronde gerigt. Er blijft u niets meer over dan een gekroonde gevangene, op eenen troon van smarten, in eenen vergulden kerker, waarvan de democratie de sleutels houdt. Thans hebt gij het gouvernement van den Koning vernietigd! »

— Men wil, dat het vertrek van den graaf Molé naar Londen met de staatkunde, en wel met de Spaansche aangelegenheden, in verband zoude staan.

— De tegenwoordige transitoire ministers, welke reeds langer dan menig definitief Ministerie in Frankrijk, het bestuur in handen hebben, zullen eerstdaags aan de Kamer der Afgevaardigden een ontwerp van wet voordragen tot daartelling van eenen ijzeren spoorweg op kosten van den staat van Parijs naar de Belgische grenzen.

— Het uitstel op Woensdag 3 Mei van de beraadslagingen over het bekende voorstel des heeren Mauguin geeft aan de Parijsche drukpers, en daaronder ook aan dagbladen, die het gouvernement zijn toegedaan, weinig gelegen. Onder anderen, zegt het *Journal des Débats*, dat zoodanig uitstel in niets de oplossing der bestaande crisis zal beïnvloeden, want men weet niet in zal kunnen slagen, voor dien tijd een definitief Ministerie tot stand te brengen, terwijl de voortdurende onzekerheid, omtrent deze gewichtige aangelegenheid noodwendig tot groot nadeel van alle belangen strekt.

— De benoeming van de voorzitters der bureaux van de Kamer der Afgevaardigden, welke gisteren heeft plaats gehad, is een nieuw bewijs, dat dit staatslichaam in twee groote deelen van nagenoeg gelijke sterkte is verdeeld, zoodat het altijd een moeilijk vraagstuk blijft, aan welken kant zich werkelijk de meerderheid bevindt. Van de 18 benoemingen zijn 9 in het voordeel van de tegenpartij en 9 in dat van de behoudende uitgevallen.

— De beroemde componist Paër, lid van het koninklijk instituut en professor aan het conservatoire alhier, is, na een korte ziekte, in den ouderdom van 69 jaren, overleden.

Télégraphique Dépêche. BAYONNE 4 Mei, ten 3½ ure. In de bulletins van den 27 April, kondigt Espartero het innemen van Pena del Moro aan, hetwelk Marotto ook in de zijne bevestigt. In die van den 30, verklaart laatstgenoemde eenige stellingen van den vijand te hebben gewonnen. Espartero spreekt zulks niet tegen, doch voegt daarbij, dat dezelve door de garde der Koningin weder zijn hernomen.

Volgens brieven uit Santander van den 2, zouden de Carlisten het fort Ramales verlaten, en zich op Guardanin geconcentreerd hebben.

De generaal Diego Leon heeft Belascoain bemagtigd, en aldaar 5 stukken geschut gevonden.

(Tot inlichting van bovenstaande dépêche, behoort men zich te herinneren aan de volgende omstandigheden:)

« Waaraan zoude ik klagen? » sprak zij. « Indien het noodlot mijn uur bepaald heeft, hoe kan ik dan hetzelve ontwijken? »

Deze wonderlijke redenering was een lichtstraal voor LEOPOLD; hij zag, dat de geest zijner vrouw besmet was, doch waande haar hart niet; hij wilde hetzelve onderzoeken, zeker zijnde er schatten van leven en heil in te zullen vinden. Maar, op zekeren dag op zijne knieën voor het bed van IRMA liggende, terwijl hij hare hand nam en haar bij hare onsterflijke ziele bezwoer, hem hare verborgen smart te openbaren, antwoordde hem IRMA koeltjes; dat deze overdrijving van teederheid haar eenen man weinig waardig scheen; dat hoogmoed somwijlen schoon stond, en dat de graaf moeds genoeg moest bezitten, om eene liefde, welke niet langer gedeeld werd, te onderdrukken. Toen haalde LEOPOLD hun zoonje en legde het in de armen der kranke. IRMA kuste het op het voorhoofd, zeggende: « Het ware u wellicht beter te sterven, vóórdat gij eene wereld leert kennen, in welke gij mischienen onbegrepen zult rondwalen en.... »

« Mevrouw, » riep LEOPOLD, « gij zijt krankzinnig, of door den invloed van eenen elendeling beheerscht.... »

Hij sprak waarheid; eene schandelijke wijsbegeerte had deze beminlijke ziel bezeeld.

« Welnu! mijn gast, » hernam de kluisenaar, zijne stem verheffende, « gij, die mij hier in mijne gastvrije grot aanhoort, gij, die aan mijne kagchel als vriend nederzit, en die mij uwen redder hebt genoemd, toen mijne deur zich voor u opende; gij, wiens ongeluk ik eerbiedig, zoudt gij het gelooven?... naauwelijks keerde de gezondheid tot IRMA DEL CORSO, na wonderen van zorg en teederheid, naauwelijks had die vrouw genoeg krachten om te gaan herkerken, of, op eenen vreemden arm leunende, vingte zij, haar kind, haren echtgenoot, en hare schande verachtende! »

« Deze schandaal werd volbragt in eenen helderen sterrennacht, terwijl de nachtegelen der lente in de tuinen van het paleis kwelden, en de gewrige wind door de tulpen- en wilde vijgenboomen suiste; terwijl de natuur geheel rein was en de geest Gods door het uitspansel zweefde. »

« De graaf verloor zijnen zoon eene maand daarna. Niets boeide hem nu langer aan de wereld hij deed het ligchaam van zijn zoonje balzen, en nam in zijne eenzaamheid slechts dezen sehat zijner droefheid mede. Hij vertrok naar Sicilië, waar de Hemel hem naar den *Etna* benen leidde, en hem

neren, dat, na de bemagtiging van la Pena del Moro, op den 27 April, Espartero zijn grof geschut liet brengen voor het fort Ramales, gelegen aan den kant van la Guernanza, terwijl de generaal Leon, met eene sterke divisie, van Pampeluna naar Biskaye was gemarcheerd. Het is dus te vermoeden, dat Marotto het fort Ramales heeft verlaten, om zijn leger niet prijs te geven, daar het, ten gevolge van de krijgsbewegingen der generaals van H. M., door verschillende divisien Christino's is omringd, gelijk zulks in 1837 met de expeditie der Carlisten onder Negri het geval was.)

SPANJE.

MADRID 27 April. Het Ministerie heeft aan den generaal Quiroga de noodige krijgsbehoefden gezonden; welke bij zijn vertrek nog niet allen gereed waren.

— Uit een verslag van het Ministerie blijkt, dat in de maanden Januarij, Februarij en Maart aan de legers 220 miljoen realen, 40,000 uniformen en 12 batterijen geschut zijn afgezonden. In deze drie maanden zijn 30,000 man, waaronder 6,000 kavalleristen, uitgerust.

— Men zegt, dat, indien het Ministerie zijn ontslag neemt, de heer Isturitz alsdan met de zamenstelling van een nieuw kabinet zal worden belast.

ENGLAND.

Part. Corresp. Londen 4 Mei. De lang verwachte komst van den Russischen Grootvorst troonopvolger heeft eindelijk gisteren middag plaats gehad, en tevens hebben wij het genoegen Prins Hendrik der Nederlanden alhier te zien, van wiens overkomst wel in de dagbladen gesproken is, doch waarvan geene officiële kennisgeving, noch aan het gouvernement, noch aan de Nederlandse ambassade gedaan was. De beide hooge gasten zijn vroeger te Deptford, een uur van Londen gelegen, aangekomen, dan men verwacht had, zoodat er bij hunne aankomst, behalve den Nederlandschen consul, den heer May, niemand van Londen tegenwoordig was, om hen te ontvangen. Even na den middag ontving kapitein Shirreff, plaatselijk bevelhebber te Deptford, bericht, dat de Holl. gouvernements stoomboot, met den Grootvorst en den Nederlandschen Prins aan boord, de rivier opkwam, waarop hij dadelijk bevel gaf om de troepen onder de wapenen te brengen, ten einde deze hooge gasten met alle militaire eer te ontvangen. Naauwelijks waren de troepen in orde geschaard, of de stoomboot kwam in het gezigt, en wierp weldra het anker. Kapitein Shirreff liet zich in de Koninklijke boot, geroid door twaalf roeijers, in hunne Koninklijke uniform, en bestemd om den Grootvorst aan wal te brengen, aan boord roeijen om zijne opwachting te maken. Spoedig kwam er eene andere boot aan wal, om den heer May te halen, van wien de Grootvorst vernam, dat de hofkoetsen om Z. K. H. af te halen, waren aangekomen, waarop de beide Prinsen besloten aan wal te gaan. Bij het aan land stappen werden zij begroet door het lossen van het geschut, het spelen der militaire muziek, en de hartelijke toewijdingen van het verzamelde volk, en begaven zich naar het verblijf van kapitein Shirreff, die zich geveild had de vorsten met hun gevolg op een degenner te onthalen, hetwelk echter eerst tegen twee ure besteld was. Na een oogenblik vertoevens, en juist toen de vorsten met hun gevolg op het punt stonden naar Londen te vertrekken, kwamen lord Torrington, kamerheer van H. M. en baron Tolstoj, van wege de Russische ambassade aan, om de vorstelijke personen hartelijk te verwelkomen. Kwartier over twee ure kwamen de prinsen in Londen, stapten aan Mivart's hotel, waarvan het grootste gedeelte voor den grootvorst en eenige apartementen voor prins Hendrik gehuurd zijn, af, en werden kort daarna verwelkomd door den graaf Pozzo di Borgo, Russischen ambassadeur, en den baron Bentinck, Nederlandschen zaakgelastigde, die terstond eenen brief aan den eersten kamerheer schreef, om H. M. kennis te geven, dat ook de Nederlandse prins was aangekomen.

In den loop van den achtermiddag ontvingen III. K. H. een bezoek van lord Melbourne, lord Normanby, lord Duncannon, graaf Albemarle, lord Hill, de hertogin van Richmond, sir H. Seymour, sir G. Onseley, sir C. Bagot, hon. W. Temple, kol. Bucleij, enz., enz., en van de Hanoversche, Saxische, Deensche en Pruisische ambassadeurs en zaakgelastigden. In den avond gaf de Grootvorst een diner van 24 personen. H. M. heeft twee hofkoetsen en eenige rijpaarden ter beschikking van de Prinsen gesteld.

Heden morgen ten elf ure zijn III. K. H. te paard uitgereden, zonden ten twee ure aan het Hof bij H. M. ingeleid worden, en heden avond ten Hove dineren. De Grootvorst zal, naar men verneemt, 5 à 6 weken alhier blijven, doch Prins Hendrik zal slechts tien of twaalf dagen vertoeven, om daarna, met zijnen adjutant, kapitein Ariens, naar Holland terug te keeren. De Grootvorst schijnt een zeker incognito in acht te willen nemen, daarin bestaande, dat hij wel bijzondere bezoeken, maar geene deputatie bij zich wil ontvangen. De mildheid, waarvan de faam Z. K. H. was voortuit gegaan, is ook alhier reeds gebleken. Onder anderen, heeft Z. K. H. aan den Engelschen lods, die hem in de rivier gebragt heeft, 25 £, benevens eene gouden snuifloos van 80 £, ten geschenke gegeven, terwijl de lods, die de tweede stoomboot, waarmee het gevolg gekomen is, binnen gestuurd heeft, niet weinig minder is beloond geworden.

Londen 4 Mei. De gecommiteerden voor de regeling der Columbiaansche schuld zullen in deze maand alhier vergaderen, ten einde, in overleg met de renthouders, schikkingen te maken omtrent de wijze van betaling der achterstallige renten, waartoe reeds van verschillende kanten onderscheidene voorstellen gedaan zijn. Het blijkt, dat er tot betaling van de achterstallige 5,595,750 £, daaronder gerekend, wat in Julij aanstaande vervallen zal, 94,625 £ overgemaakt is; voor het ontbrekende zullen schikkingen gemaakt moeten worden, waarna de drie staten New-Grenada, Venezuela en de Equator in staat zullen zijn, te beginnen met Julij 1840, de interessen geregeld en voluit te betalen.

— Lord John Russell, de minister van binnenlandsche zaken, heeft eenen brief aan de kiezers van Stroud, voor welke plaats hij lid van het Lagerhuis is, geschreven en in druk uitgegeven, waarin hij beweert, dat er na de Reform-Bil vooreerst geene verdere hervormingen noodig zijn, en dat dezelve veel eerder schadelijk zouden zijn. Hij bewijst deze stelling met redenen, welke meer geschikt schijnen om aan de Tories, dan wel aan de radicale voorstanders van het ministerie te behagen.

eene woestijn als woonplaats voor hem, en als graf voor de overblijfselen van zijn kind aanwees.

« Maar gij, die u in mijne handen hebt gesteld, zeg gij nu aan uwen regter.... Wat is er geworden van de vrouw, welke gij gestolen hebt? »

Al hadde zelf de *Etna* zich voor de voeten des vreemdelings geopend, hij zoude niet meer verschrikt zijn terug getreden.

« Satan, » hernam de graaf, « wat hebt gij met den engel gedaan, die IRMA DEL CORSO heette? »

Op dit woord, met eene donderende stem uitgesproken, hoorde men een bangen golf van den achtergrond der grot, en het geloei van den geketenden wil klonk door het omdaarsche verblif.

« IRMA! » riep LEOPOLD, zich keerende naar het bladeren bed, « en gij, mijn trouwe medgezel, (en hij wees met de hand naar den wolf), wie uwer was woester van inborst?... IRMA, gij hebt mij vermoord.... Gij, wolf der bergen, hebt u op mijne smekingen geteind, gij hebt mijne handen gelekt, gij hebt mijne tranen begrepen, gij zijt mijn vriend geworden. Helaas! het roodder heeft den mensch overtroffen! »

En terwijl hij aldus sprak, sleepte zich eene ongelukkige vrouw, in versleeten mannekleederen vermomd, tot zijne knieën. Hij nam haar bij de hand, en sleurde haar heilig naar een graf, welks steen hij met eene krachtige hand afwentelde. Een kind rustte er sinds vijf jaren, in zijn zijden wiegje met gond omstikt.

« Vrouw, » zeide LEOPOLD, « toen gij met uwen verleider den grooten weg opgingt, toen strekte dit kind stervende zijne armen uit, en vroeg om zijne moeder! De moederkussen hadden hem gered....! Beween hem niet, vrouw, gij hebt daartoe zelfs geen recht — hij is bij de engelen. »

« Vergiffenis, » gilde zij, « bij deze heilige overblijfselen, vergiffenis!... »

En toen zij haar voorhoofd tegen de aarde sloeg, rigtte LEOPOLD haar op. Hij zag het bleke gelaat van haar, welke hij eens had bemind; hij zag het door smart verkrijnd, maar nog schoon; hij herkende de stem, welke LEOPOLD zeide, zoo als nimmer eene andere stem dien naam had uitgesproken; hij voelde twee zwakke armen ter neder zinken; zijne handen werden door brandende tranen bevochtigd, tranen eener zoudaressa.... Snikkende riep hij: « Sta op, » mevrouw; « er is eene barmhartige en vergevende vriendschap.... »

DUITSCHLAND.

BERLIJN 2 Mei. Door het sluiten van het handeltractaat tusschen het land en Pruisen, hetwelk nieuwe levendigheid in den handel en de nijverheid van ons land zal te weeg brengen, ontstaat de hoop, dat ook een dergelijk tractaat met Denemarken zal worden gesloten, met betrekking tot de betaling van den Soudschen tol. Een zoodanig verdrag zou van onberekenbare waarde zijn voor de kusten van de Oostzee.

— Men verneemt, dat het ontwerp om de hoofdstad te vergrooten den kant van het Kanaal van den Donau, door het gouvernement is goedgekeurd.

STADSNIUWS.

Gisteren, Dinsdag, is de eerste steen gelegd van het nieuwe gebouw het genootschap *Natura Artis Magistra* in de plantagie alhier.

Gisteren avond ongeveer te half zes ure, is in het sloppe achter de Fransche manège, uit het water het lijk van een manspersoon opgehaald, herkend werd, woonachtig te zijn geweest in de Weesperkerkstraat en dert acht dagen zijn gezin had verlaten. Het lijk is naar het Nederlandsch Israëlitisch ziekenhuis vervoerd.

Door de nachtwachts is uit de Looijersgracht een persoon opgehaald, wonende in de passeerderstraat, welke naar zijne woning heeft kunnen voerd worden.

Gisteren namiddag is in den N. Z. Voorburgwal, bij de oude Haarlemmerhuis, gevonden het lijk van een persoon, tot dus verre onbekend, ongeveer dertig jaren oud, zijnde gekleed met zwarten rok, vest, broek en zwarte stropdas. Het lijk is naar het Binnen-Gasthuis gebragt.

BEVALLEN. 4 Mei V. H. Nagel, geb. Jarman, Z. — 5 Mei F. J. Gast, geb. van den Berg, Z. — A. M. van Beemen, geb. Pfennig, D. — G. L. Riocher, geb. Wiaterswijk, Z. — G. A. A. Luijck, geb. Alberding, Z. — Te Weesp, 4 Mei, C. J. van der Hurst, geb. Feijh, D. — Nootdorp, 4 Mei, M. Schilt, geb. Koning, D.

OVERLEDEN. 2 Mei H. Gosling, 27 j. — 5 Mei C. van Senus, geb. Ellerman, 34 j. — A. B. C. de Neef, 5 m.

Beursprijzen der Effecten.

OMSCHRIJVING DER EFFECTEN.		volg. de Soet. tot nut des Obligatiehandels.		volgens de Effecten-Societeit	
		van	tot	laagste	hoogste
NEDERL. Werkelijke Schuld...	24	55½	1	55½	1
Dito.....	6	102	1	102	1
Uitgestelde dito.....				12½	
Kansbiljetten.....	f	27½	1	27½	1
Amortisatie-Syndic.....	4½	95½	1	95½	1
Dito.....	3½	80	1	80	1
Handel-Maatschappij.....	4½	179	1	179½	1
Nieuwe dito.....	4½				
Nieuwe dito 1837.....	4½			106½	
Entrepôt-Dok.....	4½				
Post-Ind. Leening.....	4				
Dito.....	5	98½	9	98½	98½
Aandeelen Kansb.....	4				
Spoorweg Haarlem.....				103	
Aand. Rijn-Spoor.....	4½				
FRANKR. Inscriptie G. B.....	3	82	1	82½	1
ENGLAND. Dito.....	3				
SPANJ. Leening Ardois.....	5	19	1	19½	1
Dito onbep. Stiaak.....	6	15	1	15½	1
Passive.....	4	4½	1	4½	1
Deferred.....					
Fransche Uitgestelde					
Engelsche dito.....					
PORTUGAL. Oblig. te Londen.....	3				
NAPLES. Certific. bij L. & S.....	5				
Dito Falc. & Co.....	5				
Dito te Londen.....	6	101½	102½	102	102
Aandeelen Transp. 3½					
Dito te Parijs.....	3½				
RUSLAND. Z. & C. 1798, 1316.....	5	104½	105½	104½	104½
Dito 1824, 1328.....	5	104½	105½	104½	104½
Dito 1831, 1833.....	6	87½	88½	88	88
Oblig. te Londen.....	5				
Dito te Hamburg.....	5				
Inscrip. in Assign.....	6	69½	70½	70	70
Certific. van dito.....	6	70½	1	70½	1
POLEN. Aandeelen a fl. 300.....	f				
Dito a fl. 500.....					
PRUISSEN. Dito R. 50.....					
Neg. Londen 1830.....	4	127	129	127½	127½
OOSTER. Aandeelen a fl. 100.....	f				
Dito a fl. 250.....					
Metaliek.....	5	103½	1	103½	1
Dito.....	3				
Dito.....	2½	57½	1		
Dito te Londen.....	5			103½	
Weenerb. G. & Co.....	5				
Dito.....	4				
N. Ween. Aand. fl. 500.....	f				
DENEM. Oblig. te Londen.....	3				
BRAZIL. Dito dito.....	5				
LOUISIANA. Dops & Comp.....	5				
DARMSTADT Aand. bij loting.....	f				

Voorzeker, van al de offeranden der wereld, is de vergeving den Hemel de aangenaamste; vergeven klinkt weldiender in de ooren der Godheid, dan de schoonste lofsang. Zij zelve, wat doet zij niet ter aller ure voor de menscheid? Zij giet den balsem harer vergiffenis in volle stroomen uit. Al de verheffingen der ziel tot haar worden geteld; zij hoort den zondaar met moederlijke bezorgdheid; zij zoekt, zij bespiedt hem, opdat zij de minste gedachte, den minsten zucht van berouw mogt vernemen. Zij opent steeds hare armen, en roept zoo liefderijk dringend: « Kom, en verzoen u met mij. »

LEOPOLD vergaf, hij vergaf, want hij had gedurende lange jaren met het geloof en het vaste en onschokbare besluit eens martelaars geleden; hij vergaf ook, en de ondankbaarheid en de afdwaling dergene, welke hij welker had bemind en vereerd, maar dat was nog niet genoeg: de Christelijke liefde gaat oncondig verder.

Verschooten in den donkersten hoek der grot zat de verleider der Cravin, in angstige verbeelding van zijn lot. Hij was ongewapend, terwijl de kluizenaar van pistolen ruim voorzien was. Hij had niet anders dan den dood voor oogen. Daar greep PAOLO eensklaps een koppel pistolen en kwam naar hem toe. Reeds zag hij in den open tromp, toen deze woorden zijn oer troffen: « Ziedaar, deze geef ik u ter uwer verdediging op den weg, want er schuilen vele roovers op den berg. Keer naar *Catana*; de opperste geestelijke aldaar zal u op mijnen naam hulp verschaffen. Gij zult naar Rome gaan, en aldaar boete doen; God zal u vergeven, en ik zal u vergeten. »

Na dus gesproken te hebben, ging de graaf voor hem uit en wees hem den besten weg; daar voelde LEOPOLD eene hand, welke de zijne vatte, terwijl heete tranen die besproeiden; hij zag den man aan zijne voeten gekniel.

« Vertrek, » sprak hij, « ga Hem uw leven wijden, op wiens vaderwoord mijn hart u vergiffenis schenkt. Vaarwel, mijn broeder! »

Zij scheidden; maar om elkander eenmaal in den Hemel wed r te vinden.

De graaf en de Cravin DEL CORSO staken over naar *America*, waar zij in stille afzondering te zamen leefden. Eenigen tijd daarna werd een vreemde deling in het klooster te *Catana* aangenomen, en weldra verspreidde zich de faam der hoetdoening en ongevinsde Godsvrucht van dezen broeder door geheel *Italia*.

ROTTERDAM, April 1839.

